

Jevgenyij Jevtusenko¹

Tankok tapossák Prágát

Tankok tapossák Prágát,
vérző alkony e reggel,
igazunkat tapossák,
mely nincs a Pravda-hírekben.

Tankok tapossák a vágyat:
lerázni pecsét hatalmát,
tapossák a katonákat,
akik e tankokat lakják.

Istenem, milyen galádság!
Istenem, mi összetört itt!
Ostoba tankok tiporják
Husz Jánost, Puskind, Petőfit.

Agresszív az lesz, ki retteg.
Sok bezápult pofa, ti,
vagytok a tokba bújt ember
s Nozdrjov kései korcsai.

Becsület, tisztesség – vérben.
Nagyhasú félelem, torz rém
Prágában tank-tokban fészkel,
durvaság rajta a páncél.

Mi indította vajon be
e motoros korbácsokat?
Naiv Manilov, érzed-e,
hogy Nozdrjov marka fojtogat?

Tank tapos a temetőre,
holtjai meg se születtek,
csinovnyik rózsafűzére,
gémkapcsok – lánctalppá lettek.

Ellenség vagyok-e, még ha
– elkeseredve, Oroszhon –,
hazai s a többi tankba
ütöm is taknyos orrom?

Élhetek-e úgy, mint eddig,
ha – tankok – reményt tapostok,
ahogy a földgyalu pusztít,
és éppen hazai tankok?

Mielőtt végleg kinyúlok,
– süljön rám érte bár bélyeg –,
hallgassatok meg, utódok,
fontos, mit tőletek kérek:

síromra egyszerű fejfát,
s érzélgés nélküli pár sort.
„Orosz író. Eltaposták
Prágában az orosz tankok.”

1968. augusztus 23.

¹ E két, Lángi Péter fordításában közölt, Jevtusenko-verssel tisztelgünk a közelmúltban elhunyt orosz költő emléke előtt.

Egy furcsa pont

Piros volt épp a kert és sárga,
a búcsúnk szertartáshelye,
s a kenyér zsenge Izabella
cseppjeit csendben itta be.

Nem szólt talán egyetlen szót se
ez a nő hozzám. Mint lila
könnycseppet lóगतott felette
egy szem fűgét a fűgefafa.

Lágyan kezével megsimított,
s akárha szívhang lengene:
„van itt egy pont, egy furcsa pont,
nézd hát te is meg, lépj ide!”

Felnéztem. Ében – rajta ráncok,
mint nő, ki özvegy lett korán –
csak állt szilárdan és sustorgott,
vörös gyümölcsizzók a fán.

S láttam, a fa, ha tudna, szólna,
sustorgásában búcsú, vád,
s reám talált búcsúja, vádjja,
majd bennem gyűrűzött tovább.

Lentről pedig a hegytetőre
– egy kilométer, kettő, több? –
a tenger hunyorgó szemünkbe
e szép fa lomja közt betört.

Közelt s a távot összerántva,
tán okkal mozdult el a tér:
rezgett le-fel morzsányi sajka
egy levél rozsdás peremén.

És rájöttem, e pillanatnak
varázsa velünk mit közölt:
a szerelem is furcsa pont csak,
lehet, hogy ennyi, semmi több.

Azért volt ő oly megható szép,
fenséges azért volt, tudom,
mindig adott csak, soha nem kért,
azt se kérdezte, hol lakom.

Helyettem is mindent lezárt, és
elment – ahogy jött – csendesen,
de akkor legnagyobb a kérés,
ha nem kell tőlünk semmisem.

Lángi Péter fordításai